

בדרכי החסידים

במהלך ימי ה'שבועה' על הרבי הקודם נשמטו-עדן, נהג הרבי נשיא דורנו לספר אחרי התפלה, לסוככים אותו, ספורים על חותנו. הנה פמה מהם:

מדוע אתה בוכה

בשעת ברית-המילה שלו, בכה הרבי הקודם, כדרך התינוקות. אמר לו סבו כבוד-קדשת אדמו"ר המהר"ש: "מדוע אתה בוכה? כש'תגדל תהיה... ותאמר חסידות בשפה ברורה".

את הספור הזה מצאתי כתוב באחת מרשימותיו של הרבי הקודם. בין המלים "תהיה" ל"ותאמר" נשאר רוח ריק, ולא היה ברור מה בדיוק אמר הרבי המהר"ש על נכדו הקטן. אבל מחסידים שמעתי שהוא אמר "כש'תגדל תהיה רבי". וזה מסביר מדוע הרבי הקודם השמיט את המלה הזאת ברשימתו ונמנע מלכתב אותה...

למי מברכים...

כשהיה הרבי הקודם בגיל שש בערך, קרא לו אביו הרבי הרש"ב נשמטו-עדן ואמר לו לברך על הציצית. הרבי הקודם ענה ש'כבר ברה היום על הציצית. אמר לו הרבי הרש"ב, "אף-על-פי-כן תברך שוב!".

הרבי הקודם סרב ובתגובה סטר לו אביו סטירה קלה (זאת היתה הפעם היחידה בחייו שהוא סטר לו), ואמר: "כשאני פוקד - עליך לציית".

התפרץ הרבי הקודם בבכי ואמר: "אם צריך לברך מפני שהקדוש-ברוך-הוא צוה - כבר ברכת; אך אם עלי לברך משום שאתה פוקד..."

ענה לו הרבי הרש"ב: "לברך, צריך בגלל שהקדוש-ברוך-הוא צוה. אבל כל אבא מחייב להשגיח על ילדיו ולחנך אותם, והם צריכים לציית לו".

לעולם-הזה את גלוי הקדוש-ברוך-הוא.

וזה גם התפקיד שלנו: לגרם לך שהקדוש-ברוך-הוא ירצה להתגלות כאן בעולם-הגשמי.

אבא/אמא: איך עושים זאת?

התשובה היא, על-ידי 'אתכפיא' ועל-ידי 'שטות דקדשה'. אלה הם שני משגים הקשורים זה לזה ומיד גם נסביר אותם:

'אתכפיא' הפרוש לכפות ולהכריח את עצמנו לעשות דברים טובים, גם כאשר אין לנו חשק לעשותם. למשל, לקום בבקר בזמן, לותר לחבר/ה, להתפלל בכונה יתרה, לקום מהכסא בשביל אדם מבגד.

'שטות דקדשה' הפרוש 'להגזים' בענייני קדשה, באפן שלאדם מהצד עלול להראות כמו 'שטות'. לדגמה, לקפץ חזק מדי בחתונה, רק כדי לשמח את החתן או הכלה; לעזב את כל העסוקים הדחופים שלנו ולהתמסר באפן מחלט לעשיית טובה לזולת.

הענין הזה, כן נאמר בזהר, גורם לקדוש-ברוך-הוא ענג רב ומעורר אצלו רצון לשרות ולהתגלות כאן בעולם-הזה.

דבר זה אף רמוז בכך שהמשפן, שעליו נאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", היה עשוי מעצי שטים (=מעץ ששמו שטה). "שטים" - מלשון 'שטות'. כלומר, איך נגרם לקדוש-ברוך-הוא שישפן בתוכנו? - על-ידי שנעשה לו מקדש מעצי שטים: נלמד תורה ונגזים מצוות, באפן 'מגזים'. נתגבר על הרצונות שלנו ונעשה 'אתכפיא'.

כן נזכה להתגלות ה' בעולם, התגלות שבעזרת ה' תגיע לשיאה בגאולה השלמה, תכף ומיד ממשי!

(על-פי מאמר "באתי לגני" תשי"ג, 'התועדויות' תשי"ג חלק ראשון, עמ' 293 והלאה)

ילד/ילדה: כבוד-קדשת מורי וחמי (=הרבי הריי"צ) אמר פעם, ש"תורת החסידות פעלה שהרבי אף-פעם איננו 'בודד' וגם החסידים לעולם אינם 'בודדים'".

[כשאמר זאת הרבי, הוא בכה. לאחר מכן המשיך הרבי ואמר:]

גם כעת, בשעה שהוא נמצא בדרגה נעלית יותר - הרבי משגיח על הנעשה, ואכפת לו כל פרט ופרט בחיי החסידים. וזה אומר, ש'לכל אחד ואחד מהחסידים נתנים כל הכוחות להתמסר לכל אותם עניינים שהרבי דורש ותובע מאתנו.

הסתלקותו של הרבי צריכה להכאיב לנו מאוד. היא צריכה להכאיב לנו כמו 'סטירה' שמקבלים בפנים ומרגישים אותה בכל הגוף. אלא שהכאיב הזה צריך לחזק אותנו בקיום הוראותיו ורצונותיו של הרבי.

(על-פי 'התועדויות' תשי"ג, חלק ראשון, עמ' 49 והלאה)

לגני", אולם בכל שנה ושנה התמקד הרבי בפרק שונה מבין 20 הפרקים הנזכרים. בשנה הראשונה הוא התמקד בעקר בפרק הראשון, בשנה השניה - בפרק השני, וכן הלאה.

ומה קרה כעבר 20 שנה (בשנת תשל"א), כאשר כל הפרקים 'נגמרו'?

או-אז חזר הרבי פעם נוספת אל הפרק הראשון, כאשר הוא מגלה בו עוד הסברים ועוד עמקים.

ילד/ילדה: הבה אפוא נלמד שני קטעים קצרים מתוך "באתי לגני" שנאמר בשנת תשי"ג

ובכן, המאמר מתחיל במלים "באתי לגני אחותי כלה" שזה פסוק בשיר-השירים. ה"גן" הוא העולם-הזה, ומי שבא אליו ("באתי") הוא - הקדוש-ברוך-הוא.

שואל על כך המדרש: מדוע נאמר "לגני" ולא "לגן" סתם ("באתי לגן אחותי כלה")? ועונה המדרש, שה"גן" הזה היה כבר בעבר "גנו" של הקדוש-ברוך-הוא, וכעת הוא רק שב אליו פעם נוספת. ומשום כך נאמר, "באתי לגני", לגן שלי, למקום שבו כבר הייתי קדם לכן.

ומסביר המדרש שבתחלת הבריאה, הקדוש-ברוך-הוא התגלה כאן בעולם-הזה. אלא שהגלוי הזה נפסק בגלל חטאי הנבראים. עד אשר הופיעו הצדיקים הגדולים, אבות האמה, והם החזירו

נקודה משיחה

אבא/אמא: באחת ההתועדויות של הרבי, בתקופה הסמוכה להסתלקות הרבי הקודם, הוא דבר על הקשר החזק והנצחי בין הרבי לחסידים, וכך אמר:

למרות ההסתלקות והעליה של הרבי למעלה, צריכים לדעת שההתקשרות והדבקות שהיתה עד היום, נשארת בכל התקף ולא שיה בזה שום חלישות.

דברים אלה אמורים הן לגבי אלה שזכו לראות את הרבי פעמים רבות, הן לגבי אלה שראו אותו פעמים אחדות, והן לגבי אלה שרק קבלו ממנו מכתב או אפילו זה לא אבל הם למדו את שיחותיו ומאמרי החסידות שלו.